Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 148. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 29-го ЧЕРВНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 29, 1977 148. VOL. LXXXIV.

Мюнхен відзначив ювілеї Патріярха

Патріярх Йосиф

Мюнхен (Н.Н.). — Багатою і достойною програмою відзначено в цій столиці Баварії 85-ліття життя і 60-ліття священства Блаженнішого Патріярха Української Католицької Церкви Йосифа І. Святкова академія відбулася 4 червня з ініціятиви Крайового Товариства за патріярхальний устрій та під патронатом Владики-Екзарха Кир Платона Корниляка. В концертовій залі Високої Музичної Школи зібралося близько триста гостей, що на протязі двох годин мали можливість прослухати академічну програму та низку вокальних виступів. Владика Платон, президент УНР в екзилі М. Лівицький, представники різних українських установ та кілька чужинецьких гостей вшанували це свято своєю участю.

Свято відкрив інж. Є. Гарабач, виконуючий обов'язки голови Товариства в заступстві хворого д-р М. Заяця. Святочне слово українською і німецькою мовами виголосив гість з Риму д-р В. Маркусь, який говорив на тему: „Єдність Церкви і Народу як провідна ідея мислі Патріярха". Промовець розкрив розуміння Патріярхом єдности Церкви в рямках тієї ж самої Помісної Української Католицької Церкви, єдности між українцями православними й католиками та суспільно-національної єдности.

Мистецьку програму виконали церковний хор під диригентурою д-р М. Філя, хор СУМ-у (дир. В. Панчук) та дівочий хор „Діброва" під диригентурою Марії Гарабач. Виступали теж солісти: Наталя Наталенко-Маруняк, Світлана Микитчак та Юрій Тимченко. Уривки з „Мойсея" І. Франка драматично рецитувала Павлина Тимченко. Закінчено академію молитвою за Патріярха, що її разом з хором проспівали всі присутні. Публіка щедро нагороджувала оплесками усіх виконавців.

Це не одинока форма відзначення патріярших ювілеїв українцями в Німеччині. 17 лютого побувала в Римі доволі чисельна група прочан на тамошніх святкуваннях. Заповідають також ще чисельнішу участь українців з Мюнхену та Німеччини, в тому і їх мистецьких ансамблів, у центральних святкуваннях з кінцем вересня цього року в Римі.

В неділю, 5 червня, в катедральному храмі о. крилош. С. Дмитришин та о. Амброз відправили Божественну Літургію в намірених Патріярха Йосифа, після чого ще відбулися в парафіяльній залі збори місцевого відділу Патріярхального Товариства. На зборах гість з Риму, д-р В. Маркусь, дав подрібні інформації про патріярші установи, їх працю й потреби, а також обмінявся своїми поглядами про актуальні завдання патріярхального руху.

Плянують видання нової наукової праці про Івана Франка

Оттава, Канада (К. Б.). У відділі слов'янських студій і Модерних Мов Оттавського університету 17-го червня ц. р. захистив свою докторську працю Ашер Вільхер, бувший професор МекГільського університету в Монтреалі, а тепер дослідник порівняльної літератури в Ізраїлі. Тема цієї праці „Іван Франко і Біблія", отже, тема, яка часта була порушувана франкознавцями, але ніколи не опрацьована глибинно так, щоб кинути ясне світло на релігійний світогляд і духовий зміст велиого поета. В дійсності численні праці в ділянці франкознавства заторкнули це питання. Совєтські, а також деякі західні критики викривили дійсний духовий зміст І. Франка, зображуючи його як атеїста суто матеріялістичного світогляду.

Проф. Вільхер, як біблієст, точно прослідив кореспонденцію Франка і всі джерела, які говорять про його інтерес до питань релігії, і св. Письма. У відділі своїх досліджень в цій ділянці проф. Вільхер кинув нове світло на світогляд і духовий зміст Поета. В одній частині своєї праці автор широко обговорив діяльність Франка як знавця, перекладача й інтерпретатора св. Письма. Ця частина — це в дійсності нове слово про найменше висвітлений аспект праці і відношення до релігії каменяра. В дальших частинах своєї тези проф. Вільхер, на основі поетичних творів Франка, дав мистецьку і глибинну аналізу його ідейних мотивів, які зродились у поета під впливом св. Письма, зокрема під впливом Послань св. Апостола Павла, або які є відгомоном тих глибоких моральних ідей, що їх бачимо у старо і новозавітних книгах св. Письма. Як відмітило жюрі праця дає взірці мистецької літературної аналізи.

Директором тези був проф. Константин Біда, в склад академічного жюрі, яке одноголосно рекомендувало друкування цієї праці входили проф. А. Камбел, проф. З. Фолеєвський, проф. І. Тарнавецька і проф. Я. Рудницький. Предсідником жюрі був проф. Сен Жак. Праця проф. Вільхера появиться друком у серії видань „Українські Студії Оттавського університету", у якій кожного року виходить друком кілька наукових праць.

„Молода Думка" одержить від стейту подвійну фінансову допомогу

Ню Йорк. — Опікун дитячого хору „Молода Думка" Б. Бідяк інформує, що Стейтова Рада для справ мистецтва в Олбані вирішила на своєму засіданні 26-го травня ц. р., подвоїти фінансову допомогу для „Молодої Думки" на 1977—78 рр. і висигнувати на працю цього відомого дитячого хору 5.000 долярів. Як відомо, управа хору одержала в минулому році на вдержання і розвиток хору 2.500 долярів. Користаючи з харчової допомоги, заряд хору організує в цьому році молодечі табори, які вже розпочинатимуться цієї суботи, 2-го липня. Зголошуватись до таборів можна ще телефонічно у п. Б. Бідяка, телефоночне число (212) 278—8625.

Сенат схвалив резолюцію Дола в справі Бєоградської конференції і людських прав

Сен. Боб Дол

Вашінгтон. — Ще 15-го червня ц.р., напередодні відкриття конференції в Бєограді, яка займається підготовою програми другої фази Европейської конференції для справ безпеки і співробітництва, в Европі, що має відбутися цієї осени, Сенат ЗСА прийняв запропоновану сенатором Робертом Долом резолюцію ч. 24, у якій закликається офіційну делегацію ЗСА на Бєоградську конференцію, щоб в ясний і недвозначний спосіб оборонила людські права в світі і ще раз підтвердила відданість американського народу в справі людських прав в контексті остаточного поширення свободи людства у цілому світі. Резолюція Дола закликає також американську делегацію, щоб вона домагалася включення повного порядку нарад, який включав би вичерпну дискусію всіх порушень і прийнятих в Гельсінках угод, зокрема тих, які пов'язані з гуманітарними ідеалами людства. Як відомо, остаточний Гельсінкський акт підписали 33 европейські країни, Канада і З'єднані Стейти Америки на закінчення Европейської конференції. Сенатор Роберт Дол є членом Гельсінкської Комісії в Сенаті ЗСА, яка має за завдання зробити підсумки виконання Гельсінкських угод. „Людські права стали наріжним каменем американської закордонної політики", — заявив сенатор Дол в Сенаті перед прийняттям його пропозиції. „Для переслідуваних у світі наша акція в користь приверненння поваги кожної особи служить маяком надії для нового життя. Наше становище і наші акції відновили їхню віру в американський народ і збільшили надію на розв'язку. Є дуже важливим щоб американська делегація пригадала на підготовчій зустрічі відданість Президента, Сенату і американського народу гуманним ідеалам віддзеркаленим в кінцевих Гельсінкських угодах", —заявив сенатор Дол.

Члени Крайової Ради Республіканських Спадщинних Груп, вислали, користаючи з тієї нагоди, листи на адресу сенатора Роберта Дола з підтримкою цієї сенатської резолюції.

Юрія Орлова судитимуть за „наклепи на совєтську систему"

Юрій Орлов

Москва. — Лікаря Юрія Орлова, заарештованого голову Московської Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод, судитимуть за „наклепи на совєтську систему" — інформує Кристофер Врен, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" у виданні цієї газети з вівтірка, 28-го червня. Працівники КГБ натякнули Ірині Орловій, дружині лікаря Орлова, який був заарештований ще в лютому ц.р., що його обвинувачують в порушенні 190-ої Статті Кримінального кодексу СССР. Таким чином, йому загрожує три роки ув'язнення, але його дружина висловила вдоволення, що його не оскаржують за порушення 70-ої Статті, яка потягає за собою гострішу кару.

Досі не було відомо на підставі яких закидів Орлова від лютого держать у в'язниці Лефортово. Як відомо,

(Закінчення на ст. 3-ій)

Індустріяльні країни вільного світу встановили цілі на 1978-ий рік

Париж. — Минулої п'ятниці, 24-го червня, 24 індустріяльно розвинених держав вільного світу, які належать до Організації в справі економічної співпраці і розвитку, на своїх річних нарадах вирішили прикласти всіх зусиль, щоб пересічний зріст їхніх економік в 1978-му році становив 5 відсотків, тоді коли в поточному році цей зріст правдоподібно становитиме тільки 4 відсотки. Як заявили державний секретар Сайрус Венс і секретар скарбу Майкел Блументол, які на цих нарадах представляли ЗСА, головною метою запропонованого вищого економічного зросту є побороти безробіття, що існує майже в усіх індустріяльно розвинених країнах. Вони та інші учасники нарад вказували, що деякі з членів держав, наприклад, ЗСА, Західня Німеччина та Японія, правдоподібно могтимуть виявити більший ніж 5-відсотковий зріст в економіці, натомість економіки інших членів виявлять менший зріст, але спільний зріст 24-ох держав повинен бути біля 5 відсоткового рівня.

Найвищий Суд дозволяє адвокатам реклямувати ціни своїх послуг

Вашінгтон. — У понеділок, 27-го червня, Найвищий Суд ЗСА 5-ма голосами проти 4-ох вирішив, що відтепер адвокати матимуть право реклямувати ціни своїх послуг, зазначуючи, що дотеперішня заборона таких реклям протиділася Першому Додаткові до Конституції, який гарантує свободу слова.

Рішення Найвищого Суду матиме важливі наслідки, бо стосуватиметься всіх стейтів, а крім того, опісля може бути застосоване і до реклямування цін послуг членів інших професій, наприклад, лікарів, дентистів, архітектів тощо.

Щодо адвокатів, то коментатори вказують, що дозвіл на реклямування цін спричиниться до „здорової конкуренції" між правниками, що не тільки повинно поліпшити якість їхніх послуг, але також спричинити зменшення в цінах тих послуг.

ІЗРАЇЛЬ ПОВИНЕН ЗВІЛЬНИТИ ОКУПОВАНІ АРАБСЬКІ ТЕРИТОРІЇ — ЗАЯВЛЯЄ УРЯД ЗСА

Вашінгтон. — Уряд президента Джіммі Картера у понеділок, 27-го червня, закликав Ізраїль звільнити окуповані ним арабські території „на всіх фронтах" і погодитися на створення „батьківщини" для палестинських арабів, а натомість арабські держави повинні підписати з Ізраїлем „справедливий мировий договір", який передбачував би встановлення нормальних відносин між усіма державами Близького Сходу.

Заяву американського уряду, яку вважають підтвердженням вже попередньо висловленого становища Вашінгтону щодо ситуації на Близькому Сході, відчитано представникам преси в Державному департаменті. Її інтерпретують як пересторогу для нового ізраїльського прем'єра Менахема Бегіна, який має відвідати ЗСА в наступному місяці і який стоїть на становищі, що Ізраїль не повинен звільнювати арабських територій на західньому побережжі ріки Йордану, ані смуги біля міста Гази. Натомість уряд президента Картера, покликуючись на Резолюцію 242 Ради Безпеки Об'єднаних Націй, схвалену в листопаді 1967-го року, вказує, що Ізраїль повинен звільнити території не тільки у вищезгаданих районах, але теж на Сінайському півострові та в Голянських височинах. Вашінгтон, однак, зазначує, що обидві сторони, тобто Ізраїль і араби, мусять погодитися на компроміс, бо не можна вимагати „однобічних концесій". Остаточний мир на Близькому Сході мусить включати постанову, що арабські країни визнають право Ізраїля на існування як незалежної держави та припинять старання знищити її — зазначує Вашінгтон.

Щодо „батьківщини" для палестинських арабів, то американський уряд не входив у подрібиці відносно її політичного статусу і де та „батьківщина" мала б находитися, а тільки зазначив, що ця справа повинна бути полагоджена „шляхом переговорів". Із попередніх заяв Білого Дому виходить, що Вашінгтон підтримує пропозицію, щоб „палестинська батьківщина" була створена на західньому побережжі ріки Йордану і входила в склад Йорданії як автономна територія.

Понеділкова заява уряду ЗСА правдоподібно викличе негативну реакцію з боку ізраїльського уряду та американських жидів, як теж багатьох законодавців. Ще перед оприлюдненням цієї заяви, ряд сенаторів, очолюваних республіканським сенатором Джекобом Джавітсом із Ню Йорку, закинули президентові Картерові, що він вимагає „однобічних концесій" від Ізраїля. У заяві Уряду ці закиди категорично заперечено.

САНТІЯГО КАРІЛЬЙО ПЕРЕСТЕРІГАЄ МОСКВУ

Сантіяго Карільйо

Мадрід, Еспанія. — Генеральний секретар Комуністичної партії Еспанії Сантіяго Карільйо заявив, в понеділок, 27-го червня ц. р., що Совєтський Союз, мабуть, намагатиметься створити в Еспанії, а може також в інших країнах, ривалізуючі до теперішніх, комуністичні партії чи фракції, які були б підпорядковані московському центрові. Таким способом кремлівські ідеологи плянують поборювати існуючий на Заході „єврокомунізм". „Але якщо це вони переводитимуть в життя, — заявив Карільйо, — то я є певний що вони зазнають поразки". Карільйо натякав також на подібну ситуацію, яка заіснувала була в 1968 році, коли він персонально і керівні члени Компартії критикували совєтську інвазію на Чехо-Словаччину. Лідер еспанської компартії при тому пригадав, що такі заходи Москви будуть осуджені також в Італії і Франції, бо „вже минув той час, що одна країна керувала усім комуністичним рухом", — сказав Карільйо. На окремо влаштованій пресовій конференції 62-річний Карільйо не дуже бажав говорити про останню совєтську атаку на нього поміщену в журналі „Новоє время" і поширену інформаційною агенцією ТАСС. Але на запитання кореспондентів, що він думає про обвинувачення, що він, мовляв, хоче розколоти комуністичний рух в світі, Карільйо відповів, що сталінізм все ще живе, а диктаторська форма, де одна група бажає панувати над іншою є дуже живою в Совєтському Союзі. Еспанський лідер не виключав можливости, що Кремль намагатиметься оживити колишню Комуністично-Робітничу партію Еспанії, яку очолює тепер колишній генерал громадянської війни Енріко Лістер, який живе в південній Франції. Москва, після критики за інвазію Чехо-Словаччини, вже робила раніше спроби оживити цю партію. „Я тільки шкодую, — заявив на закінчення Сантіяго Карільйо, — що атака Москви не прийшла кілька днів скоріше, ще заки почались вибори, бо вона напевно була б збільшила нашу популярність і принесла кільканадцять тисяч голосів більше". Панує загальне переконання, що Москва з розмислом чекала висліду виборів, щоб могти на них покликатись. Комуністична партія Еспанії, як відомо, здобула заледве 9 відсотків голосів.

У СЕРПНІ ВІДБУВАТИМЕТЬСЯ ЛІТНІЙ СЕМІНАР УВАН

Гантер — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА інформує, що від 15-19-го серпня ц. р., тут у пансіоні „Карпатія", відбуватиметься Літній Семінар УВАН з такою програмою: професор Альбертського університету Іван Лисяк-Рудницький з Едмонтону викладатиме „Шляхи розвитку новітньої української політичної думки". Професор Ілліноїського університету Богдан Рубчак з Чікаго викладатиме „Про українську еміграційну літературу". Зголошення надсилати на адресу: Dr. O. Tretiak, 741 N. 25th St., Philadelphia, Pa. 19130.

РАЇСА РУДЕНКО ЗАКЛИКАЄ БРЕЖНЄВА: ЗВІЛЬНІТЬ МОГО ЧОЛОВІКА!

Вашінгтон (УІС „Смолоскип"). З України вдалося вивезти ряд документів Київської Української Громадської Групи Сприяння виконанню Гельсінкських Угод. Серед тих документів є лист Раїси Руденко, дружини Миколи Руденка, до Л. Брежнєва, повний текст якого оприлюднює Вашінгтонський Комітет Гельсінкських Гарантій для України:

Відкритий лист
Генеральному секретарю ЦК КПРС Л. І. Брежнєву
Руденко Раїса Афанасьєвна
м. Київ, 252084,
Конча-Заспа І, кв. 8.

Шановний Леоніде Ілліччу!

5 лютого 1977 р. в Києві був заарештований мій чоловік Руденко Микола Данилович, 1920 р. народження, український письменник і поет, інвалід Великої Вітчизняної війни, член радянської групи Міжнародної Амнестії, керівник Української Групи Сприяння Виконання Гельсінкських Угод.

Заступник прокурора Донецької області Т. Носков Юрій Яковлевич заявив, що забирає його „на кілька годин" в Київську прокуратуру на „розмову". Через три дні мені повідомили з Київської прокуратури, що мій чоловік заарештований і знаходиться в слідчому ізоляторі № 1 Донецької області, однаке відмовились повідомити на якій основі його заарештували.

На мої письмові запити про це Українська республіканська прокуратура і Донецька обласна прокуратура довго мовчали, а за 15 днів після арешту Республіканська прокуратура відповіла, що мою скаргу направили в Донецьку прокуратуру, щоби вони мені відповіли. А Донецька обласна прокуратура відповіла, що я можу дістати відповідь лише в Київській прокуратурі.

5. II. 1977 р. обшук проводився на основі Постанови прокуратури УРСР, а два попередні обшуки (18. IV. 1975 і вночі з 23 на 24. XII. 76 р.) проведені на основі Постанови прокуратури м. Москви.

Всі три обшуки проводились „для віднайдення і вилучення свідомо ложних документів, які порочать радянський суспільний і державний лад".

Таких документів у нас не знайшли. В часі обшуків у нашій квартирі забрали манускрипти всіх художніх творів мого чоловіка, котрі ніде не були друковані, його філософські праці, том поезій, всі матеріали Міжнародної Амністії, всі матеріали Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод, машинку до писання, фотоапарат, багато фотографій рідних, друзів, всі документи мого чоловіка (пашпорт, воєнний білет, пенсійну книжку, посвідку інваліда війни, посвідки про урядові нагороди і ін.) а також ордени і медалі.

В часі обшуку вночі з 23 на 24 грудня 1976 р. свідкам дозволили спати, а я сама, змучена до виснаження, не могла за всім слідкувати, в результаті чого, ті що робили обшук забрали багато книг, документів і картин, не вносячи їх в протокол. Зате вони внесли в протокол, що немов би то вони знайшли в нашій квартирі 39 долярів, котрих у нас ніколи не було і бути не могло. Забрали всі записні і телефонічні книжки.

В часі обшуків у нашій квартирі не було знайдено слідів злочину, не було ніяких даних, котрі давали б основу підозрівати мого чоловіка в поповненні злочину.

Мого чоловіка вивезли, не заставивши протоколу з вказанням основ і мотивів для задержання чи арешту, що являється порушенням ст. 32 основ карного /судочинства СССР і союзних республік.

Від 2 грудня 1976 р. у нашій квартирі незаконно виключений телефон. Неразми помічали, що в квартирі хтось побував в часі нашої відсутності. На вулиці нас завжди і постійно переслідують невідомі особи. В ніч з 9 на 10 листопада 1976 р. у нашій квартирі вибили вікна, вкинувши 8 каменів, поранили каменем нашу гостю. Листи наші постійно контролюють. Були випадки, коли листи вартістю у 100 рублів не доходили до адресатів, а через деякий час ті листи показали мойому чоловікові в Київській прокуратурі. Показали, але не віддали.

Як же це сталось, що радянського письменника, який видав понад 20 книг, котрий 35 років свого життя віддав Комуністичній партії, котрий політруком роти воював у блокадному Ленінграді, одержав тяжкі поранення, котрий ціле своє життя посвятив боротьбі за торжество комунізму, котрий самовіддано любить свій нарід і робить все, щоби йому краще жилось, котрий ніколи не закликав до насилля і сам не застосовував такого — цю людину на старості літ підступним способом вивозять з хати саджають в тюрму і держать його там в одиночній камері без необхідного харчування і одягу, котрі йому конче потрібні, як інвалідові.

Якщо мій чоловік винен, радянська прокуратура зобов'язана чесно і прямо заявити в чому його підозрівають і видати мені копію протоколу або постанову про арешт.

Я закликаю Вас, шановний Леоніде Ілліччу, негайно звільнити мого чоловіка, так як його арешт являється грубим порушенням Конституції СССР, Загальної Декларації Прав Людини ООН, Заключного Акту Гельсінкських Угод, підписаних Радянським Урядом.

21. II. 1977 р.

Р. Руденко

Папа знову перестерігає Архиєпископа Лєфебвра

Рим. — Папа Павло VI написав особистого листа до французького архиєпископа Марселя Лєфебвра з останньою перестерогою, що його дальша діяльність може спричинити безповоротній розрив з Римо-Католицькою Церквою. Реакцію Папи викликало повідомлення, що архиєпископ Лєфебвр має намір висвятити, помимо того, що вже раніше був суспендований Ватиканом, 14 нових священиків. В листі говориться про можливості ексскомунікації Архиєпископа, який вже раніше категорично відкидав введення живих мов у церковні відправи і супротивлявся іншим новим постановам, введеним у практичне життя Церкви на II Ватиканському Соборі в 1962-65 роках. Речник семінарії, яку архиєпископ Лєфебвр очолює у Швайцарії без дозволу Ватикану, заявив, що процедура висвячення нових священиків відбудеться у запланованому часі, тобто 29-го червня, помимо перестороги Папи. „Лист папи Павла VI в нічому не міняє нашої раніщої постанови", — заявив речник архиєпископа Лєфебвра.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пересторога на часі

Професор Ричард Пайпс, видатний совєтолог і колишній голова Російського Дослідчого Центру Гарвардського університету, у статті в останньому числі журналу „Комментарі" твердить, що теперішній уряд ЗСА помилково оцінює військові пляни Совєтського Союзу, бо, згідно з твердженням д-ра Пайпса, стратегія совєтських властей щодо атомової зброї спрямована на перемогу СССР на випадок нуклеарної війни, а не на запобігання такій війні. Він теж вказує, що Москва старається здобути перевагу щодо кількости атомової зброї, а не тільки рівновагу із Заходом, та що Совєтський Союз готується до офензивної, а не відплатної війни.

Проф. Пайпс — який в 1976 -му році очолював групу спеціялістів, що виготовила для уряду ЗСА звіт щодо військової загрози з боку Совєтського Союзу, який різнився від звіту Центральної Розвідчої Агенції (Сі-Ай-Ей) тим, що вказував, що Сі-Ай-Ей не доцінювало належно тієї загрози — у статті в „Комментарі" твердить, що теперішній уряд ЗСА помиляється, коли свої військові пляни базує на теорії, що у нуклеарній війні не буде переможців, бо, мовляв, обидві сторони знищать себе до тієї міри, що будуть тільки переможені. Він доказує фактами впевненість Москви, що у такій війні таки буде переможець і робить все можливе, щоб цим переможцем був Совєтський Союз.

Критикуючи уряд ЗСА, зокрема Пола Варнкі, головного дорадника Білого Дому в справах збросння і роззброєння, проф. Пайпс вказує, що совєтська стратегія щодо атомової війни складається з п'ятьох тісно пов'язаних елементів.

Поперше, совєтські лідери, пам'ятаючи 1941-ий рік, коли Совєтський Союз не був належно приготований до відбиття нападу нацистської Німеччини, і тепер виготовляють пляни для офензивної, а не відплатної війни проти Заходу, зокрема проти ЗСА.

Подруге, Москва переконана, що та країна, яка матиме більше атомової зброї, таки вийде переможцем у нуклеарній війні, і тому, протилежно до Вашингтону, постійно збільшує свої запаси атомової зброї, а ЗСА вважають, що після даної кількости не оплачується розбудовувати нуклеарну зброю, бо все одно обидві сторони в атомовій війні були б знищені до такої міри, що не було б різниці між переможцем і переможеним.

Наступним елементом стратегії Совєтського Союзу — це зазлегідь знищити своїми ракетами місцевості, в яких інстальовані американські ракети, знищити комунікаційну систему американських збройних сил та командний склад військових частин ЗСА. Америка натомість приготовляється до відплатної війни, тобто вважає, що на випадок нападу з боку СССР буде досить часу вислати американські ракети проти головних міст Совєтського Союзу. Отже, як вказує проф. Пайпс, стратегія Москви є офензивна, а ЗСА — відплатна. Але, немає запевнення, що Америка матиме змогу „відплатитися", бо совєтські нуклеарні ракети можуть зліквідувати атомову зброю ЗСА.

Совєтські військовики і кремлівські верховоди не тільки розбудовують великий арсенал атомової зброї, але також постійно збільшують кількість і поліпшують якість конвенційної, тобто, не-атомової зброї, бо плянують, що після перемоги над ЗСА нуклеарною зброєю, совєтські війська мусітимуть конвенційною зброєю запевнити тотальну перемогу Совєтського Союзу, в той самий час тотальне знищення Америки — твердить проф. Пайпс.

П'ятий елемент совєтської стратегії — це оборонні пляни. Коли американські чинники вважають, що неможливо розбудувати ефективну оборону проти атомового нападу і тому не збираються інсталювати ракет, які мали б на меті охороняти найголовніші центри в ЗСА, то совєтські власті не тільки розбудували велику сітку оборонних ракет по цілому СССР, але також присвятили велику увагу „цивільній обороні". Однак, — вказує проф. Пайпс, — ця совєтська „цивільна оборона" не має на меті охороняти пересічних совєтських громадян, а тільки партійних, урядових і військових лідерів, провідників індустріяльного сектора тощо, тобто, осіб, які могли б відбудувати совєтське суспільство після атомової війни.

Ці добре обґрунтовані твердження проф. Ричарда Пайпса про воєнні пляни Москви і про небезпеку для ЗСА та цілого вільного світу дуже на часі, аби тільки Білий Дім та Департамент оборони віддали їй негайно належну увагу та поробили всі можливі заходи, щоб могти цій загрозі успішно протиставитись.

У спеціяльній програмі на телевізії

Ню Йорк (ВГ). — У неділю, 3-го липня ц. р., від 12-ої години дня (за нюйоркським часом) телевізійна станція Ен Бі Сі передаватиме для всієї Америки через свою телевізійну сітку спеціяльну програму про „Права Церкви і права людини" в Совєтському Союзі. На цій програмі в обороні Віри й Церкви в Україні за духом акції Світового Конгресу Вільних Українців виступить пастор Олекса Гарбузюк, голова Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, який розповість про переслідування Українських Церков — Баптистської, Православної та Католицької.

Модератором програми буде екзекутивний секретар Американської Ради Християнських Церков, д-р Б. Р. Бриско, а відповідатимуть на питання про права Церкви і людини в Совєтському Союзі — пастор Олекса Гарбузюк і д-р Г. Я. Гесс.

Ця програма є першою із серій запланованих згаданою телевізійною сіткою програм, на яких буде трактуватися питання прав людини згідно з Гельсінкською угодою. Характерне те, що на цій першій програмі буде присвячено велику долю часу Україні та Українським Церквам.

ВЕДУТЬ КАМПАНІЮ РЕЄСТРАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ВИБОРЦІВ

Ірвінгтон, Н. Дж. — Українці в околиці Ірвінгтон-Ньюарк матимуть змогу зареєструватися до голосування у четвер, 30-го червня від 6-ої до 9-ої вечора в Українському Народному Домі.

Реєстраційну кампанію координує Українсько-Американська Громадська Асоціяція, під проводом Михайла Литвина.

Володимир Мацьків

РЕЛІГІЙНО—МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ

Кожна думаюча людина досконало знає і розуміє, яку велику ролю відіграла і відіграватиме релігія в житті народів і житті окремих людей. Тому не диво, що люди, які жили сотки тисяч літ перед приходом Христа, вже визнавали якусь релігію. Одні покланялись сонцю, місяцеві, блискавкам та громам, інші будували собі божків — ідолів, а ще інші визнавали Бога-духа. Кожна з тих релігій мала свої релігійні закони і їх притримувались їх визнавці.

Коли ж заіснувала християнська релігія і її прийняла велика частина людства, прийнято теж закони, пов'язані з цією релігією. Виконування тих релігійних законів облегшує життя її вірних та їх взаємне співжиття. відкинення релігійних законів та приписів уподібнює таку людину радше до звіряти, одиноко ціллю життя якого є заспокоювати голод та всякі похоті.

Тому не диво, що релігія відіграє дуже важливу ролю у вихованні молодого покоління. В зв'язку з тим, на справу релігії та моралі, що пов'язана з релігією, треба звертати велику увагу всім батькам та виховникам. Це тимбільше потрібно, бо часи в яких живемо, та події, які кругом нас діються і не одному з нас дались вже болюче відчути, або про які читаємо в пресі чи слухаємо в радіо і телевізії, усіх нас примушують до протидії.

Можна припускати, що наші діти та молодь не дійшли ще до таких „переконань", але не виключено, що тут і там трапляється, що є і такі наші діти, які вже вповні підпали під вплив такого середовища. Тому на релігійно-моральне виховання треба звертати якнайбільшу увагу, бо „впасти легко, але піднятися буває набагато трудніше".

Правда, у релігійно-моральному вихованні дуже поважну ролю відіграють церква і школа. Одначе, так складається, що не всі діти радо приходять до церкви, а тим більше підростаюча молодь. Та коли навіть приходять, то важко ствердити, чи вони вислухують проповідей з належною увагою. Треба також відмітити, що і не всі священики належно розуміють справу виховання молоді і вони не дуже часто присвячують свої проповіді виховним справам. А що до школи, то справа ще складніша. Коли це наша школа, де вчать відповідно приготовані вчителі, то справа в порядку, але багато наших дітей учаться в загальних школах, де релігії не навчають, а буває й таке, що деякі вчителі висувають такі справи, до яких ще ці учні далеко не доросли („секс").

Релігійно-моральне виховання дітей і молоді є одиноким гідним засобом, який може охоронити молоде покоління від цієї всякої погані, що на нього чигає.

Найкращим і найуспішнішим засобом релігійно-морального виховання є добрий приклад батьківського дому. Немає бо таких чинників, які могли б заступити вплив батьків.

Коли від наймолодших літ дитина бачить, що ціла родина кожного ранку і вечора відмовляє щоденну молитву, що кожної неділі і свята вся родина іде до церкви та вислухує уважно Службу Божу та проповідь, а старші частіше приступають до св. Тайн, коли всі вдома себе взаємно шанують та не вживають поганих слів, не сваряться, коли дитина ніколи не бачить, щоб хтось з родини приходив пізно вечорами в нетверезому стані, а навпаки, всі стараються допомагати потребуючим та бідним людям, коли батьки все стараються відповідно пояснювати дітям події, які деколи відбуваються на вулиці та вияснити, чому такі події відбуваються, то діти будуть все як слід розуміти та поступати так само, як вони бачать в своїй хаті та до чого вони привикли від наймолодших літ.

Вплив батьківського дому у вихованні, а в релігійно-моральному зокрема, такий великий та могутній, що його нічим не дасться заступити. Слова та навіть вивучування напам'ять різних вказівок, чи порад ніколи не дорівнює тому, що людина переживає від наймолодших літ. Тому на цю справу треба звернути увагу усім нашим батькам, яким залежить на житті і долі їх дітей, щоб вони доложили усіх зусиль, щоб виховати свою дитину на чесного члена свого народу та своєї церкви. Треба теж старатись охоронювати дітей від посторонніх впливів тутешньої вулиці і таких чинників, які в ніякому разі не можуть бути добрим прикладом до наслідування.

Релігійно-моральне виховання враз з національним захоронять нашу спільноту від денаціоналізації, яка загрожує нам на кожному кроці. Це тим більш потрібне, щоб ми могли обороняти у вільному світі права нашого народу на рідних землях, які так топче наш відвічний ворог — Москва. Маймо надію, що протимосковська дія у вільному світі причиниться до збереження нашого поневоленого, але нескореного народу від загибелі.

В. Ґут Кульчицький

ПРОБЛЕМА „ЕВРОПЕЇЗАЦІЇ" КОМУНІЗМУ

(3)

Еврокомунізм і Східня Европа

У другому питанні проф. Ґаті ніби мав би розглядати можливості перенесення еврокомунізму („is it transferable"? — питає він) в інші країни. Фактично ж обмежує він розгляд до можливостей „експортування" еврокомунізму у Східню Европу, та і ця „можливість" виходить у нього дуже проблематично. Каже бо він: — „Якщо вдома виборча необхідність вимагає обережної стратегії і пози відповідальности, то та ж необхідність вимагає такої платформи закордонної політики, яка не тільки дисоціювала б еврокомунізм від деспотичних якостей совєтського стилю авторитарної влади, але і напоягала б на поширення індивідуальної свободи і національної автономії на сході. В атмосфері постійного підозріння західньоевропейські компартії дальше терпіть від того, що східньоевропейські партії роблять, чи чого не роблять, а навіть і від самого встановлення совєтської влади у Східній Европі. Знов же ж для східніх европейців еврокомунізм є багатообіцяючим джерелом ідеологічного виправдання і політичним важілем у їхніх розшуках за більшою свободою від Москви".

Образ зовсім ясний. Взагалі немає тут мови про „експорт". З одного боку йдеться тут про натиск, пресію східньоевропейської дійсности на еврокомунізм, з другого ж боку - про можливості його використовування. А щодо використовування, то от знов же ж власні слова професора: „Минуле показує, — твердить він — що східні европейці використовували і навіть маніпулювали міжнародні угрупування і тенденції для потреб їхніх домашніх політичних цілей". Так було з десталінізацією в половині 50-их рр., совєтсько-китайським спором на початку 60-их рр., уявною непевністю нового брежнєвського режиму середини 60-их рр., східньою політикою і детантом в часі останнього десятиріччя. Всі ті події індивідуально і колективно, прямо і посередньо притягувано на допомогу для модернізації політичного профілю Східньої Европи".

В такому сенсі („have been utilized") спочатку говорить він, як уже вище відмічено, і про еврокомунізм, та в дальшому розвитку статті, бажаючи надати еврокомунізмові спеціяльного значення, презентує вже його як „наймогутніший чужий стимул", хоч доказів на це не дає. Наведений ним поділ на „автономістів" (Югославія, Румунія, Албанія), „льоялістів"(Болгарія, Чехо-Словаччина, Східня Німеччина) і „центристів" (Польща, Мадярщина) повстав ще до появи самого поняття „еврокомунізм", як також і поділ економічних експертів на „реформістів" і „пуристів". Та й бунти індустріяльних робітників відбувалися без впливу еврокомунізму. Найважливіший же вплив, про який автор досить широко розписується — це щойно пісня майбутнього, і то під умовою, „якщо однопартійні держави Східньої Европи повністю зрозуміють, що одинокий шлях до економічного спасіння є через поступове відчинення їхнього політичного процесу". І щойно тоді „вони знайдуть у селекційній адоптації еврокомуністичної платформи вигідний...провідник до дії".

Роля Москви

Та остаточно децидуючим є таки не „зрозуміння" держав Східньої Европи, але реакція Москви. І проф. Ґаті признає, що якщо б до такого „зрозуміння" прийшло, то та реакція могла б бути дуже гостра. А причини такої реакції слідуючі: 1. Безпека СССР залежить від Східньої Европи і тому Москва боялася б постепенного розпаду Варшавського пакту. 2. Економіка СССР залежить від екстенсивної торгівлі зі Східньою Европою, особливо Східньою Німеччиною, Чехо-Словаччиною і Польщею, і Москва боялася б послаблення білятеральних економічних зв'язків і відмертя КОМЕКОН. 3. Совєтські лідери наполягають на ідеологічне першенство у Східній Европі і вони боялися б втратити те, що їм ще залишилося з їхніх універсалістичних претенсій. 4. Погодившись на легалізацію еврокомунізму у Східній Европі, Москва боялася б внутрішнього тиску за такими самими реформами у самому СССР.

Дальше, навівши з минулого факти гострої реакції (сталінська чистка ревізіоністів, породжених схизмою Тіта, сухвальське розгромлення мадярської революції, брежнєвське здушення „Празької весни" (і випадки толерування певних відмінностей) досить ліберальна економічна реформа в Мадярщині, Католицька Церква та приватне селянство в Польщі, автор доходить до висновку, що „все те збалянсувавши, минула поведінка таки вказує на правдоподібність дальшої рішучої опозиції до адоптації еврокомунізму у Східній Европі".

Але проф. Ґаті надії не тратить. Він підкреслює, що правдоподібність — це не є необхідність. Він признає, що так може статися, але зазначує, що так не мусить статися. А доказуючи, чому реакція Москви не мусить бути брутальна, він немов самого себе перелицьовує; старається заперечити те, що він сам твердив раніше. Цим разом у нього економічно, „у відміну від 50-их і 60-их рр. Східня Европа є для Совєтського Союзу тягарем... Совєтський Союз став більшим економічним плюсом для Східньої Европи як Східня Европа для Совєтського Союзу". Політично „постійне незадоволення у Східній Европі має...руйнуючий ефект на чесність явно обмежених й альтруїстичних цілей совєтської закордонної політики дєтанте". Ідеологічно Москва платить за свою „імперіяльну поставу дальшим відчуженням еврокомуністичних партій у Західній Европі, що робить ще тяжчим для совєтських лідерів відзискати їхню провідну ролю у світовому комунізмі".

Підсумки

У заключній частині статті проф. Ґаті не тільки забуває, що він не зумів піднести еврокомунізму із низин тільки суми тактичних заходів до висот справжнього „нового гатунку соціялізму", але ще й убладороднює його до тієї міри, що він виблискує прикметами спасителя. Тільки журиться проф. Ґаті, що „еврокомунізм не розв'яже загальної кризи комунізму у Східній Европі у такій же мірі, як не розв'яже він і загальної кризи капіталізму у Західній Европі". А не розв'яже тих криз тому, що „тепер існує спротив, як зовнішній так і внутрішній, і по обох боках континенту, достатньо сильний, щоб обмежи-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Іванна Савицька

З МОГО ВІКНА

[автентичне]

Червень — місяць весіль. Молоді женяться, одружуються, виходять заміж, „зав'язують собі світ," — як каже дядько Дамян з особистого досвіду.

Бабуня іншої гадки. Віра любить Павла і виходить за нього заміж. А що вже діється у них дома, який ярмарок, яка безупинна біганина. Віддаиця весь час „на телефоні", бо нареченний в Канаді і тричі на день летять тамтуди запевнення: „люблю, голубчику, люблю". Хлопець кінчає медицину, тож мама підшиптує безнастанно, — дзвони, дзвони і дзвони...

Бабунина функція — відбирати весільні подарунки. Вона, — так би мовити, „менаджерка" від тієї важливої ланки. А Зірочка, п'ятилітня онука, тільки дивиться, як під довгим, мовчазним фортепіяном копичаться загадочні коробки більші й менші, "вузькі, плоскі, квадратові, а всі білі, із срібними дзвіночками, з великими пишними биндами...

Зірочка думає, що там самі забавки, проте коробок, відкривати не вільно, вони призначені для Віруні, бо Віруня виходить заміж.

Батуня, набігавшись сідає у вигідне „гойдало" і поринає у спогади...

— Зірочко, доню, бався, голубко, сама, малою новенькими крейдками, бабуня хоче дрімати.

Ні, не дрімає бабуня, а згадує нишком минуле, своє тернопільське весілля. і свої весільні презенти...

Шість порцелянових комплектів на чорну каву, адамашкові обруси у витисканi взори, срібні таци, (чи може тільки посріблені?) і п'ять цукорничок на високих, кручених ніжках. Гай, гай, давно це було, давно...

А потім весілля у таборі, як женився найстарший Андрій. Знову ж презенти, презенти і презенти. Унрівські коци, (прекрасний тоді матеріял на жіночі плащі) електрична кухонка з доброю, новою спіралею, два фунти вудженки, (заміна за парасольку), і валізка баварських яблук.

А потім в Америці, як вінчалася Іруся, прийшла мода на чеські кришталі „тоустери", „лейзі Сузен" і залізка до гладження.

„Тоустерів" принесли щось вісім, і сім, із них,перепаковано тільки, чекало весільних запрошень...

Це було давно, п'ятнадцять років назад, або й більше.

Ну, а тепер, — і бабуня гей би проснулася, — мода уже не та, а зовсім проста і практична. В кого ковертки практикуються, а в кого готові списки, зладжені молодятами за власним, старанним підрахунком.

Ось у тому довгому пуделку, (бабуня думає) кришталеві келішки, (25 долярів штука). В плоскій, великій коробці — позолочувані ложки, насправді срібні. В малій коверті, (бабуня тільки міркує) два літакові квитки на подорож до Гаваїв, або новенькі ключі від жовтого Ягуара.

Уже „лейзі Сузен" не в моді, і тоустерів тепер не купують, минулося і забулося.

А Зірочка дивиться, придивляється до всіх отих чепурненьких коробок, та й каже: — Бабуню, я так хочу заміж, так хочу.

— Ти маленька ще, донечко, тобі рано, а чому ж ти квапишся, сокоятко?

— Стільки презентів, стільки дарунків...

Бабуня втихомиривщись, питає: за кого ти пішла б заміж, моя рибко?

За тебе, бабуню, тільки за тебе, бо я ж тебе дуже люблю.

Марта Тарнавська

ЛЕГКОВАЖЕННЯ ЛІТЕРАТУРИ

(Порядком дискусії)

IV.

А все ж, скажете, українська література на еміграції існує! Адже Об'єднання Українських Письменників в Екзилі „Слово" нараховує щось 190 членів! І більшість цих письменників живе в Америці! Адже тільки що вийшов друком шостий збірник творчости членів цього об'єднання! Адже живуть ще між нами і творять такі асисеньйори української прози, як Улас Самчук, Галина Журба, Докія Гуменна, як поети Гординський, Барка, Лесич, Веретенченко, Нижанківський... Адже живуть і творять наші письменники-модерністи, члени так званої Нюйоркської групи, Андієвська, Вовк, Бойчук, Рубчак, Юрій Тарнавський.

Винстон Черчил, що був не лиш великим державним мужем, але й лавреатом Нобеля з літератури, висловився колись замолоду, коли тільки починав свою літературну кар'єру, що треба бути дурнем, щоб писати даром, без гонорару. Це не була оригінальна Черчилева думка: він повторив сентенцію відомого англійського енциклопедиста 18-го століття, Семюеля Джонсона. Таких, вибачте за слово, „дурнів" серед наших літераторів чимало: вони не лиш пишуть без гонорарів, але навіть видають свої твори за власні гроші. Але чи це комусь подобається чи ні, життя має свої залізні економічні закони. За браком такої захоти, як можливість побачити свій твір у доброму літературному журналі, як можливість побачити його у формі виданої, рекламованої і розповсюджуваної видавництвом книжки, за браком такої конкретної захоти, як признання за працю у формі гонорару — чи можна дивуватися, що таких „самопосвятних дурнів" щораз то менше? Не кажу вже про те, що бути справжнім письменником — це професія, яка виключає будь-яку іншу: навряд чи можна виконувати її по справжньому після цілоденного вичерпання на іншій праці. Можливо, що українську громаду не стати на професійних письменників, що могли б жити з літератури і повністю присвятитися їй — хоч я певна, що при справжньому розумінні справи можна б встановити, скажімо, періодичну одно-чи дворічну стипендію. Але сподіватись, що українська література буде існувати й розвиватися без фінансової підтримки, навіть без справжньої моральної захоти чи вирозуміння з боку громади — це не лиш наївна сліпота і дешевий самообман, це — злочинне недбальство.

В Ню Йорку відбувся недавно цікавий панель, присвячений українському мистецтву. Панелісти-мистці висловлювали критичні думки про стан українського мистецтва на еміграції, стверджуючи, що цей стан „дуже сумний". Проте, наскільки відраднїша ситуація нашого мистецтва у порівнянні із станом нашої літератури! Це один із наших мистців може жити із мистецтва і повністю присвятитися своїй професії. Багатьом українська громада дає можливості періодичного заробітку, розкуповуючи їхні картини на виставках. Проблеми українського мистецтва зв'язані із смаками та уподобаннями публіки, із обдаруванням та бажанням власного мистецького вияву самих мистців — але це проблеми притаманні всім мистцям у всьому світі, не лиш в еміграційному українському. Зрештою, талановитий український мистець, що може витримувати конкуренцію американського мистецького середовища, має відкритий шлях до вершин світового мистецтва. Він не зв'язаний з мовою, він не потребує перекладача! І тому у світі мистецтва ми таки маємо Архипенка і Грищенка, а в світі літератури в нас немає ні одного українського Ісаака Башевіса Сінґера. Прізвище цього письменника згадую тут не випадково. Він — уродженець Польщі, емігрант, і пише завмираючою мовою „їдіш". В ньому, як і в наших письменників, дуже обмежений рідний читацький ринок. Проте, він творить в атмосфері, що дала йому змогу вирости на письменника світового маштабу, що його перекладають на різні мови світу. Антилітературна атмосфера нашого розполітикованого суспільства така, що вона не сприяє вирощуванню українських Сінґерів. Нашій громаді легше витратити пару мільйонів долярів на будову двох церков цього самого віровизнання, в цьому самому місті, на цій же самій вулиці, ніж зорганізувати українське літературне видавництво. Українському культурному інтелігентові легше купити олійну картину за 500 долярів, як вартісну українську книжку за 15.-

Совєтський режим на рідних землях одверто і послідовно трактує літературу, як інструмент політики. Письменники, за совєтським визначенням, це — „інженери людських душ" і вони мусять стояти на службі „народові", тобто режимові, тобто партії. Ватажки СССР прекрасно розуміють величезну силу літератури. Вони теж і вміють її активно стимулювати, плекати, оцінювати, навіть переціновати. Письменники в СССР належать до упривілейованої кляси: їм живеться краще, як будь-яким іншим професіоналістам. Їхню працю, якщо вона йде по визначеній партією лінії, високо і щедро оплачують. Недаром Віталій Коротич, оцей „поето-лікар, лікаро-поет", як сам він себе називає, перекинувся із медицини на літературу!

Провідники зорганізованої української еміграційної громади теж хотіли б бачити українських письменників на службі „народові", тобто партії, тобто ідеології. Вони хотіли б могти використовувати письменника, як політичне знаряддя і робити довкола Шевченка, Симоненка, Світличного, Осадчого, свій власний політичний, часом вузько партійний, бізнес. Але в заміну ці провідники не пропонують абсолютно нічого навіть таким письменникам, що як і режимні совєтські готові були б „запродувати душу".

Український письменник, що хотів би бути тільки справжнім письменником, а не слугою ідеології чи партії — як і на батьківщині, так і на еміграції — страшенне осамітнений. І тому він не має змоги рости і творити велику літературу. І тому українська література не може похвалитися, як наприклад польська, письменниками такої міри, як Вітольд Гомбрович чи Станислав Лем.

Наші газети день-у-день вдаряють на сполох, що існування української нації загрожене. Часте надуживання суперлятивів та драматичних вигуків довело до того, що читачі нашої преси збайдужніли і набралися небажаної відпорности до патетики, мелодрами і всякого роду сензацій. Не перебільшуймо непотрібно: народ України

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРОБЛЕМА „ЕВРОПЕЇЗАЦІЇ"...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ти його впливи і його атрактивність''. І якщо той ,,спротив'' буде продовжуватися, тоді еврокомуністи не зможуть нічого більше зробити як ,,тільки прискорити еґалітарні тенденції у Західній Европі в напрямі постепенного задоволення соціяльних потреб; у Східній же Европі вони тільки заохочуватимуть до поширення індивідуальних свобід''. А якщо б того спротиву не було, — може у читача виринути питання, — то що тоді сталося б? Створили б еврокомуністи рай в Европі?

При самому кінці проф. Ґаті висуває ще питання, кому еврокомуністичні ідеї більше шкодять,Східній чи Західній Европі, і просуває думку, що таки Східній. А це тому, що ,,авторитарні режими дуже рідко усвідомляють собі, коли вони мусять достосуватися до змінних обставин і як таке пристосування зробити'', отже еврокомуністичні ідеї ,,можуть мати там дестабілізуючий ефект''. Та дальше він подає додаткове пояснення, ваговитости якого чомусь собі не усвідомлює. Каже бо він, що фактично у Західній Европі не стоїть питання як абсорбувати ідеї еврокомунізму, але як опертися ,,його амбіції до політичної гегемонії''. Отже, на Сході йдеться про дестабілізацію, на Заході ж ідеться про бути чи не бути. Із дестабілізації не відомо що може вийти, із захопленням влади може прийти кінець плюралістичній демократії.

Відхід у його заключеннях від відносно об'єктивної наукової аналізи до звичайної пропаганди проф. Ґаті припечатує своїм останнім реченням, де він каже: — ,,Для Совєтського Союзу та для його східньоевропейських сторонників явище еврокомунізму означає зворот у течії впливів й ініціятиви в комуністичному русі, який кидає виклик самій леґітимності їхньої влади і пропонує надію на европеїзацію світового комунізму''.

Чому так багато суперечностей у статті? На нашу думку, в ній відбувається боротьба між почуванням і розумом, між симпатією до еврокомунізму і суворим вишколом об'єктивного науковця. З тієї боротьби, на жаль, переможно виходять почування і через те обнижується вартість статті.

Українці Чікаґо маніфестували в обороні людських прав в Україні

Чікаґо (в. н.). — В суботу, 18 червня ц. р., в середмісті цього ,,міста вітрів'', на площі Дейлі Сівік Сентер, біля Сити Голл відбулася маніфестація на оборону українських політичних в'язнів, що караються в большевицьких в'язницях і концтаборах. Маніфестацію зорганізувала місцева Українська Станиця АБН при повній активній допомозі організацій Визвольного Фронту місцевого Відділу УККА, пов'язуючи час маніфестації з конференцією сигнаторів Гельсінкської умови, що відбувається у Београді в Юґославії. Головною темою маніфестації було звернення до президента Джіммі Картера, генерального секретаря ОН д-ра Курта Вальдгайма та до предсідника Београдської конференції іменем безголосого українського народу на рідних землях, як його апель до сигнаторів, щоб вони в ім'я справедливости допомогли закінчити розпачливу ситуацію, у якій опинилася Україна та інші народи СССР. Уряд імперіялістичного СССР під проводом Брежнєва не респектував і не респектує Гельсінкських умов. Він продовжує і посилює заперечування національних, політичних і людських прав українського народу і в Україні панує поліційний режим і терор, безпідставні арешти, закриті суди, депортації, примусова русифікація мови і шкільництва, нищення української культури і стилю життя, примус безбожництва і переслідування за релігійні практики.

Це були головні точки вступного слова мгр Уляни Целевич, яка з рамени АБН відкривала цю імпрезу. Вона представила, як чергового промовця, д-ра Бориса Антоновича, репрезентанта до стейтової леґіслятури Ілліной в Спрнгфілді, який у зразково опрацьованій промові накреслив цю трагічну ситуацію, що в ній найшлася Україна, при чому навів ряд прізвищ українських політичних в'язнів, що їх під теперішню пору з виїмковою жорстокістю переслідують, включно із їхніми родинами.

Головним промовцем був конгресмен 6-го Іллінойського Дистрикту, Генрі Гайд, якого представив його особистий приятель д-р Б. Антонович, підкресливши його відданість справі поневолених народів та оборони людських прав.

Конгресмен Гайд підкреслив на вступі, що стоїть перед громадою, змагання якої піддержує, та як правний оборонець політичного в'язня Юрія Шухевича, ув'язнення якого для нього, як і для всього культурного світу, найбільш обурююче в світлі правних законів, за якими совєтський суд дозволив собі судити тричі, спочатку як малолітнього хлопця за те тільки, що він є сином свого батька, а сам не поповнив найдрібнішого злочину. Сьогоднішня Маніфестація, — сказав промовець, — зорганізована з приводу Београдської конференції для справ Гельсінкських домовлень, що їх підписав також уряд ЗСА, повіривши порожнім деклараціям комуністів та їх обіцянкам, що відразу були призначені на ошукання легковірного Заходу. Бо замість полегшити терор і арешти, Москва ще більше затіснила пануючий режим. Нашим завданням повинна бути дальша боротьба всякими засобами аж до успішного здобуття повної свободи.

З черги з короткими промовами виступали: стейтовий сенатор Ілліной Н. Косінскі, п - і Д. М. Фостер — представниця міста Чікаґо, о. монс. Прунскіс - емеритований редактор литовського щоденника ,,Дравгас'', член Екзекутиви Литовського Конгресу, проф. д-р Вубус — представник естонців, представник білорусів д-р В. Румук — голова Білоруського Комітету на Ілліной, представник кубинців та ін.

Маніфестацію започаткував молитвою о. прот. Федір Білецький, парох української православної церкви св. Володимира, після чого духова оркестра Осередку СУМА ім. Павлушкова під управою Павла Крутяка відіграла американський і український гимни, мішаний хор ,,Ватра'' того ж Осередку під управою п-ні Ференц, відспівав одну пісню, 2 вінки біля вічного вогню в честь впавших за волю Америки і інших народів поклала делеґація з представників ВФ. Молитву на закінчення відмовив о. Богдан Коцур, сотрудник катедри св. Николая, який прибув в товаристві о. монс. Я. Свищука. Вкінці духова оркестра відіграла гимн ,,Боже Великий'', що його підхопили всі приявні. Програмою маніфестації проводили на переміну мгр Уляна Целевич та сумівка-студентка Христя Федак.

Телевізійні станції передали того ж дня уривки з цієї маніфестації у майже 4 хвил. двохкратних передачах.

ЛЬВІВСЬКІ ЗАПОВІДНИКИ

Чверть території Львівщини зайнята лісами — інформує київська ,,Радянська Україна''. Сьогодні створено в цій області дванадцять заповідників. Зокрема мальовничим і багатим на фльору та фавну є заповідник урочища Панасівка. Загально його вважають перлиною карпатських лісів. Тут ростуть смереки висотою 50 метрів і більше. За останнім обліком обраховують, що на мисливських теренах Львівщини знаходиться 150 лосів, 1,000 благородних оленів, 2,000 кабанів, 7 тисяч козуль, 15 тисяч білок і понад 40 тисяч зайців. Живуть тут теж ведмеді, вовки, лисиці, борсуки, сірі куріпки, тетерева, глухарі тощо.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПОДЯКА

Оцим маю шану скласти мою особисту і моєї сім'ї — найсердечнішу подяку усім особам та інституціям, приятелям, товаришам, меценетам — прихильникам ФКУ та ідеї українського Гарварду, за так численні вислови співчуття, заохоту до життя і дії,за побажання і молитви, за квіти і за пожертви на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету.

Все це дало мені силу перебороти тяжку операцію та фізичні труднощі, так, що я маю змогу знов повернутися до активної праці для української громади та науки.

СЕРДЕЧНЕ СПАСИБІ УСІМ ВАМ.

Омелян Пріцак

Кембрідж, 6-го травня 1977 року.

Померла Леді Бейден-Повелл, дружина основника скавтського руху

Лондон. — В неділю, 26-го червня, тут на 88-му році життя померла Леді Олейв Бейден-Повелл, вдова по Лордові Робертові Бейден-Повеллові, який в 1907 році зорганізував в Англії скавтінґ для хлопців, а в 1910 році — для дівчат. Цей рух в скорому часі поширився на цілий світ. В 1911-1912-му році в Західній Україні організується Пласт, який взорувався власне на скавтському русі Бейден-Повелла.

Сама Леді Олейв Бейден-Повелл теж була активна в скавтському русі, займаючи провідний пост в Світовій асоціяції скавтів-дівчат.

Вона буде похована в Найробі, Кенія, де похований її муж, Лорд Роберт Бейден-Повелл.

ЛЕГКОВАЖЕННЯ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

живе на нашій землі уже віками, він перетривав неодне лихоліття, неодну мандрівку народів, неодного завойовника, неодну ідеологію. Він — невмірущий. Але література українська, література писана живою народною мовою, література Шевченка, Франка, Лесі Українки, існує всього два століття. Екзильній українській літературі не більше 60-ти років. Існування цієї літератури справді загрожене. Старша ґенерація письменників вимирає, а молодь... Як можна притягнути до української літературної творчости молоді таланти — коли ця творчість така безперспективна, неоцінена, нікому, здавалось би, непотрібна...

Якщо провідники української еміґраційної громади не зрозуміють, що саме існування живої творчої української літератури на еміґрації — це політика найвищого порядку, якщо не змінять скалі своїх вартостей і не приділять літературі належного їй пріоритету — українська екзильна література у недалекому вже майбутньому перестане існувати взагалі.

Песимісти говорять мені на це: ,,трудно, еміґрація не може існувати вічно, не може вічно існувати й література відірвана від матірного кореня. Українських читачів буде щораз то менше і цьому ніяк зарадити не можна".

Дозвольте мені вияснити і спрецизувати мою думку. По перше, мова не про ,,вічне" існування української літератури поза Україною, а про продовження життя цієї літератури на пару декад у майбутнє. По друге, я не обвинувачую у сумному стані нашої літератури читацької публіки. З досвіду десятилітньої своєї праці в Бібліотеці Пласту і Рідної Школи у Філядельфії можу ствердити, що українських читачів є ще досить багато, навіть більше, як цього можна було б сподіватися в наших обставинах, при відсутності реклями і рецензій у пресі, при майже повній відсутності фахово ведених українських книгарень (— єдина справжня фахова книгарня, що її, наприклад, можна поручити американським бібліотекам — це Українська Книгарня в Едмонтоні. Чи є така бодай одна на всю Америку?) Я вже мала нагоду раз висловитися, що український читач існує, але він у стані летарґу і потребує постійної стимуляції.

Російський критик В. Бєлінскій, бажаючи знеохотити Шевченка до творчости українською мовою, дивувався в одній із своїх рецензій: навіщо, мовляв, писати для неграмотної публіки, серед якої немає читачів? На щастя для нас, Шевченко цим не зразився. Євген Чикаленко у своїх ,,Спогадах" дає цікаву характеристику одного свого знайомого панка, Юхима Полтарескула, зовсім неграмотного і без всякої національної свідомости, який, одначе, за празьке видання Шевченкового ,,Кобзаря" не пошкодував заплатити 25 карбованців — суму, що за неї в той час можна було придбати одну десятину поля.

Література твориться не лиш для сучасників, але і для майбутніх читачів. Читачами сьогоднішніх українських письменників Америки можуть бути у майбутньому читачі в Україні, так як еміґрантів Міцкевіча, Лєхоня, Буніна чи Томаса Мана читають у їхніх батьківщинах.

Під кінець 19-го століття Україна стояла в тіні страшного Емського указу, що забороняв друк книжок українською мовою. В цей час свідомі й заможні українці із Придніпрянщини (Чикаленко, Симиренко, Милорадович-Скоропадська, Пелехин) кинули великі фонди на розбудову літературного й наукового українського життя в Галичині. ,,Літературно-науковий вісник", що був одним із овочів цієї меценатської акції, мав у першому році свого існування тільки 800 передплатників. На самих передплатниках і читачах він втриматися не міг навіть на рідній землі, серед кількох мільйонів українського населення Галичини. Але далека візія відповідальних громадян, що любили й розуміли українську справу не лиш до глибини свого серця, але й до глибини своєї кишені, дала можливість втримати цей найповажніший досі український літературний журнал на кілька декад. Чи треба пригадувати, що у ,,Літературно-науковому віснику" брали участь всі найвизначніші українські літературні й наукові сили з різних частин України на чолі із Іваном Франком та Михайлом Грушевським? Чи треба пригадувати, що ,,Енеїду'' Котляревського видав своїм коштом лікар Максим Парпура? Що перше видання ,,Кобзаря" появилося за фонди поміщика Бориса Мартоса?

Не поділяю думки песимістів, що нічого не можна зробити для української літератури в Америці. Тут на цій нашій вільній і багатій землі найбільшим нашим ворогом є апатія, брак ініціятиви і громадської відваги, занурення у надмірних достатках, що веде до апотеози матеріяльного і громадської байдужности. Для того, щоб на пару декад продовжити існування української літератури в Америці, вистане кілька осіб, одна-дві установи, і порівняно невеликі фонди. Два-три щорічні літературні конкурси з нагородами, місячний, а то й квартальний літературний журнал, активне літературне видавництво, більше рецензій, реклям та дискусій в пресі про нові видання, — і наше літературне життя могло б наново оживитися. Правда, сьогодні вже для такої акції дуже пізня пора: десять чи двадцять років тому вона дала б була значно багатші овочі, але я вірю, що не все ще втрачено, що сьогодні це не є запізно.

1977

Юрія Орлова судитимуть...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

домо, тоді заарештовано також інших членів Московської Групи, як теж членів Української Гельсінкської Групи Миколу Руденка, Олексія Тихого, Миколу Матусевича і Мирослава Мариновича. У вівторок, 28-го червня, у містечку Дружнівка біля Донецька мала розпочатися судова розправа на Руденком і Тихим.

Щодо Орлова, то існує можливість, що совєтські власті вирішать засудити його на три роки заслання в Сибіру, як це зробили з іншим дисидентом, Андреєм Твердохлебовим, замість на термін у концентраційному таборі. Ще не відомо коли відбудеться суд над Орловим, але дисидентські кола думають, що в кінці цього літа, або на початку осені, тобто, перед початком остаточної сесії Београдської конференції, яка має на меті підсумувати виконання Гельсінкських домовлень, підписаних 1975-го року 35-ма державами, влючно із СССР.

Літній семінар УВАН

Від 15 до 19 серпня ц. р., в околиці Гантеру, Н. Й., відбудеться 4—ий Літній Семінар УВАН.

Метою семінара є дати учасникам можливість поглибити свої знання з біжучої українознавчої проблематики та провести академічний обмін думок у дружній, відпруженій атмосфері. Це завдання з успіхом виконано на попередніх літніх семінарах УВАН. Цікава тематика та видатні прелеґенти ручать, що 4—ий семінар буде не менш вдалим. Як і минулими роками, семінар відбудеться в пансіоні ,,Карпатія" ,,Shady Maples", P.O. Box 126, Lexington, N.Y. 12452. Tel.: (518) 989-6622.

Проводити 4-им літнім семінарем будуть: д-р Іван Лисяк Рудницький та д-р Богдан Рубчак.

Д-р Іван Лисяк Рудницький є професором історії на Альбертському університеті в Едмонтоні та головою ,,Комітету українознавчих студій'' в Канаді. Він є автором праці ,,Між історією й політикою'' та ряду статтей з історії та критики української суспільно-політичної думки. На семінарі, д-р Лисяк Рудницький виголосить ряд доповідей на тему: ,,Течії української політичної думки''. В своїх доповідях він говоритиме про демократично-народницьку течію, консервативну течію, комуністичну течію, націоналістичну течію та спроби синтези.

Д-р Богдан Рубчак є поетом, членом Нюйоркської групи, автором чотирьох збірок поезій, співредактором двотомової антології української поезії, збірки поезії Ігоря Антоновича, та автором статтей на літературні теми. Під цю пору д-р Рубчак викладає українську літературу на Іллинойському університеті. Тема його доповідей — це еміґраційна література. В своїх доповідях д-р Рубчак розгляне поняття еміґрації в літературі, еміґраційну поезію, еміґраційну прозу, літературне життя в таборах і літературне життя в наш час.

Для семінара намічено таку програму:

Неділя 14-го серпня ц.р. — зустріч в год. 8:30 вечора. Від понеділка 15-го серпня до п'ятниці 19-го серпня — перед полуднем: 9:15 — 10:15 перша доповідь, 10:15 — 10:45 перерва, 10:45 — 11:45 друга доповідь. Увечері: 7:30 — 8:30 перша дискусія, 8:30 — 9:00 перерва, 9:00 — 10:00 друга дискусія.

Вписове на семінар — 35 дол. від особи — покриває кошти прелеґентів та адміністративні витрати.

Учасники можуть полагоджувати справу перебування під час семінара самостійно. Для зацікавлених адміністрація семінара замовить місця в пансіоні ,,Карпатія'', де кошт приміщення з харчами за час від 14 до 20-го серпня виносить 100 дол. (Беручи під увагу, що УВАН має офіційний статус наукової установи, учасники семінара, які працюють науково,зможуть відтягнути видатки, пов'язані із семінарем при обчисленні податку).

На основі досвіду з минулорічних літніх семінарів можна зазначити, що поруч із академічною частиною, семінар дасть нагоду відпочити в гористій околиці, в дружній і свобідній атмосфері, з купіллю в гірській річці, із грою відбиванки, тенісу, тощо.

Віримо, що і цього року — доповіді, жива і щира виміна думок та товариська розвага — залишать приємний і будуючий спомин в усіх учасників. Зацікавлених просимо зголошуватись на адресу:

Dr. O. Tretiak
741 N. 25th Street
Philadelphia, Pa. 19130

О.Б.

Зі смутком повідомляємо, що в неділю, 26-го червня 1977 р., ненадійно, заснув в Бозі наш Найдорожчий Чоловік, Батько і Дідуньо

бл. п.

ІНЖ. ВАСИЛЬ ЗАБРОЦЬКИЙ

нар. 17 січня 1919 р. в с. Гордилів, Золочівського повіту, Україна

ПАРАСТАС буде відслужений в середу 29-го червня 1977 р. о год. 8:15 веч. в похоронному заведенні Насевича при Френклін і Бравн вулицях у Філядельфії.

ПОХОРОННІ відправи в четвер 30-го червня о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. о. Миколая при 24 і Поплар вулицях, а опісля на цвинтар Преч. Діви Марії у Факс Чейсі.

В невимовній скорботі
АННА - дружина
ХРИСТИНА і д-р ІГОР БАРИЛЯК — донька і зять
РОМАН - син
АНДРЕЙКА і ТОМЧИК — внуки
Родина в Канаді й Україні

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у Вічність

сл.п.

інж. РОМАН БІЛИНСЬКИЙ

сотник Української Галицької Армії.

Оцим дякуємо Всім, хто був помічним Йому в часі хвороби, хто віддав останній поклін Покійному та звеличав Його пам'ять. Зокрема дякуємо о. Кристофорові Войтині за відправлення панахиди , о. С. Шевчукові за відправу похоронного обряду, о. В. Базилевському за участь у похороні. Дякуємо ВШ. панам: радн. Б. Ластовецькому від ,,Самопомочі", інж. Ю. Базилевському від Т-ва Українських Інженерів, комбатантам сотн. І. Козакові та Я. Гриневичеві за змістовні промови після панахиди та під час похорону.

Особлива подяка п. д-рові О. Баранові за довголітню та незвичайно дбайливу опіку над Хворим та Його дружиною, паням Артеміді Мареш та Реґіні Чанда за поміч та поради в тяжкий час. Щире спасибіг Сестрицтву св. Марії за влаштування тризни та всім, що виявили родині свої співчуття.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ,

1-го ЛИПНЯ 1977 , в год. 8:30 ранку буде відправлена в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ СЛУЖБА БОЖА за Покійного.

Дружина ІВАНКА з РОДИНОЮ

Успіхи нашої молоді

Олеся Лак

Цього року українка Олеся Лак з визначним успіхом закінчила Меріленський університет. Ще в середній школі вона була відмінницею і тому в університеті, будучи студенткою, вона одержувала стипендію. Завдяки своїм великим здібностям та працьовитості Олеся закінчила університет за три роки. За відмінні успіхи в навчанні Олеся матиме стипендію для дальшого навчання в університеті стейту Пенсильвенія, щоб отримати ступінь магістра.

Олеся Лак спеціялізується в мовах. Під час навчання в середній школі вона почала вивчати французьку й російську мови. І в цей час двічі побувала у Франції. В Меріленському університеті Олеся продовжувала вивчати ці мови. Минулого року університет послав групу студентів на Кубань до Краснодарського університету для навчання на спеціяльних курсах. У цій групі була також і Олеся. Після закінчення навчання на курсах при Краснодарському університеті Олеся разом із іншими учасниками ще три тижні вчилася в Ленінграді та деякий час у Москві.

Олеся Лак брала активну участь і в громадській діяльності. Під час навчання в середній школі вона була добре відома своїм мистецьким виконанням українських пісень та танців. Ще будучи ученицею середньої школи, вона зорганізувала український відділ на Міжнародному фестивалі національних культур. Вона запросила до участи у фестивалі українську групу танцюристів, влаштувала виставку українського народного мистецтва та демонструвала українські національні страви. В цьому їй дуже допомагало подружжя Зинюків. Українська національна група мала найбільший успіх на цьому фестивалі. Це була не тільки культурна розвага, а й ознайомлення американців із здобутками української національної культури.

Минулого року на зборах Жіночої Секції Об'єднання Українців у Вашінгтоні Олеся Лак виступила з цікавою доповіддю про свої враження від перебування на Кубані, а також у Москві та Ленінграді. Приявні на цих зборах були дуже задоволені доповіддю. Вони були особливо вражені великою спостережливістю молодої вісімнадцятьрічної дівчини.

Олеся Лак є членом УНСоюзу.

П. О.

Перші збори

Перші річні Загальні Збори найновішого Відділу УККА в Центральному Квінсі, Озон Парк, відбулися в неділю 5-го червня.

Збори були свого роду підсумком першого року діяльности Відділу, діяльности многогранної й успішної. Це можна було бачити зі звітів уступаючої Управи й із дискусії над цими звітами. На протязі першого року існування Відділ влаштовував дві дуже успішні імпрези — Свято Державности й Шевченківські роковини, брав активну участь у житті інших товариств і клітин околиці, в громадських і парафіяльних імпрезах, зорганізував дуже популярну й чисельну прогулянку до Вашінгтону на маніфестацію 200- 100-річчя, а також зібрав понад 900 підписів на листах до репрезентантів і сенаторів в обороні Нескорених в Україні. Зокрема успішною була збірка Національного Датку'' УККА й пожертв на потреби СКВУ. На цю останню ціль зібрано за короткий час серед невеликої місцевої громади 700 долярів і Відділ вибився тим часом на перше місце (!) серед усіх українських поселень у ЗСА.

У признанні за успішну й ідейну працю Збори обрали на нову каденцію Управу в майже тому самому складі, що минулого року, на чолі з головою Василем Босаком. Головою Товариського суду став знову мгр Орест Менцінський, а Контрольної комісії мгр Орест Питляр.

Учасники Зборів з особливою увагою заслухали слово представника Централі УККА, відомого публіциста й громадського діяча ред. Душника. Він подав їм прецікаві інформації про заходи й успіхи УККА на відтинку міжнародних зв'язків. Він дав їм також добре обґрунтований аргумент для дискусії з професійними „опонентами" УККА: найкраще виявити власне критичне наставлення до нашої центральної громадської організації й бажання направити її — якраз так, як ми тепер, творити нові відділи й працювати в них. Шлях для праці в низових клітинах і далі — на всіх щаблях організаційної структури — відкритий для всіх, хто не жаліє власного труду й скромної щорічної вкладки.

Збори розпочав молитвою парох місцевої української католицької церкви о. крилошанин Любомир Мудрий, а закінчились вони відспіванням старого бойового гимну „Не пора", який цим разом звучав дуже переконливо — адже громадський актив Центрального Квінсу дійсно намагається „для України жить".

П.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ

БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКИТА СМАГА, член УНС Б-ва св. Михаїла 243-ій Відд. в Чікаго, Ілл., помер 25-го травня 1977 р. на 86-му р. ж. Нар. в Україні і став членом УНС 1924 р. Полишив у смутку дружину Марію, синів — Володимира і Павла, дочку Евгенію і родину. Похорон відбувся 28 травня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Worth, Ill.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

КАТЕРИНА ВІТИК, членка УНС Б-ва св. Михаїла 147-ий Відд. в Аллентавн, Па., померла 28-го травня 1977 р. на 79-му р. ж. Нар. в с. Ґрошва, Україна і стала членкою УНС в 1927 р. Полишила в смутку чоловіка Андрія, дочки — Стефанію і Марію. Похорон відбувся 1-го червня ц. р. на укр. правос. цвинтарі св. Марії в Whitehall, Pa.

Вічна Їй Пам'ять!
І. Гуцалюк, секр.

ЯРОСЛАВ ЦІҐАШ, член УНС Т-ва Свобода 194-ий Відд. в Ню Йорку, Н. Й., помер 30-го травня 1977 р., на 66-му р. ж. Полишив у смутку дружину Галину. Похорон відбувся 3-го червня ц. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Е. Манацький, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ТАРЗАН, Ч. 7781. Помпус розказує

Мій асистент може закінчити накручувати фільм, Тарзане...

Я пригадую, що ти сказав, що від цього фільму залежить ціла твоя майбутність!

Залежала!... Але така „маловажна'' річ, як байдужість дружини — змінила цілу ситуацію...

Я добровільно усуваю себе з життя, як поблажливий переможений мужчина!

Дійсно?!... Я певний, що вона дуже врадується, коли дізнається про це!!